

soudu uloženo, by v této části vydal nové usnesení, kdežto v nenapadené části zůstalo rozvrhové usnesení netknutým. Podle odbohy § 496 druhý odstavec a 499 druhý odstavec c. ř. s. jakož i § 234 druhý odstavec a § 233 druhý odstavec ex. ř. bylo na prvním soudu, by se ve svém novém rozvrhovém usnesení obmezil jen na vyřízení oné části napadeného rozvrhového usnesení, ve které bylo zrušeno a jehož položek se zrušení týkalo. Nové prvním soudem takto vydané dodatečné rozvrhové usnesení ovšem podléhá dalším opravným prostředkům, jakž vyplývá z ustanovení § 234 a 239 ex. ř. Pojal-li však první soud neprávem do nového dodatečného rozvrhového usnesení i položky, ohledně kterých původně stížnost podána nebyla a ohledně kterých bylo v napadeném rozhodnutí rekursního soudu z 28. prosince 1932 vysloveno, že ohledně nich zůstává rozvrhové usnesení netknutým, nestalo se tím rozvrhové usnesení v těchto položkách předmětem nového přezkoumání vyššími stolicemi a správně uvedl rekursní soud, že vešlo v těchto bodech v moc práva, takže je již nelze napadati. Neprávem dovozuje se v dovolacím rekursu, že tu jde o zcela nové a samostatné rozhodnutí, které podléhá opravným prostředkům bez ohledu na předcházející rozvrhové usnesení z 10. listopadu 1932. Dovolací rekurs není tudíž opodstatněný. Při tom se připomíná, že mimořádný dovolací rekurs nebyl jako nepřipustný podle § 528 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) odmítnut, nýbrž že je podle § 239 poslední odstavec ex. ř. přípustný, poněvadž ve skutečnosti jde o otázku rozvrhu v položkách původně nenapadených.

Čís. 12697.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Nedbala-li dozorčí rada návrhu menšiny, opodstatněného stanovami, by byl její návrh dán na pořad valné hromady, nebyla mimořádná valná hromada svolána způsobem odpovídajícím zákonu a stanovám.

Úkony, týkající se vnitřních poměrů družstva, jež podnikly orgány družstva, jež nebyly podle stanov platně zvoleny a nebyly do rejstříku platně zapsány, jsou neplatné. Takovým úkonem je i přijímání nových a vyloučení starých členů.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, R I 476/33.)

Co do předchozího děje poukazuje se na rozhodnutí čís. 11.975 sb. n. s. Usnesením rejstříkového soudu ze dne 25. listopadu 1932 byla vyzvána dozorčí rada družstva, by svolala valnou hromadu. Valná hromada byla svolána na 18. prosince 1932. Na této valné hromadě bylo zvoleno nové představenstvo. 1. Usnesením ze dne 30. prosince 1932 povolil rejstříkový soud zápis nového představenstva do rejstříku. 2. Usnesením z téhož dne zamítl rejstříkový soud návrh členů družstva, by byl odmítnut zápis představenstva vyšlého z volby mimořádné valné hromady družstva ze dne 18. prosince 1932 a by bylo nařízeno dozorčí radě svolání nové valné hromady podle návrhu minority s vyloučením osob přijatých za členy po 30. dubnu 1932. 3. Po-

sléze zamítl rejstříkový soud usnesením z téhož dne stížnost členů družstva na dozorčí radu družstva pro odepření svolání mimořádné valné hromady. V tomto směru uvedl v důvodech: 34 členů družstva podalo stížnost, že žádalo dne 18. listopadu 1932 dozorčí radu, aby podle § 13 stanov svolala mimořádnou valnou hromadu s programem mimo jiné »zpráva o resignaci členů představenstva, sesazení členů dozorčí rady a volby dozorčí rady«. V stížnosti se tvrdí, že družstvo má 116 členů a svolání valné hromady žádali 34 členové. Podle § 13 stanov mimořádná valná hromada musí býti svolána ihned, jakmile to navrhne aspoň $\frac{1}{4}$ členů. Družstvo však má 155 členů, z toho 112 členů starých a 43 členy, které přijalo představenstvo volené na valné hromadě 12. května 1932, tudíž žádost nebyla opatřena podpisy $\frac{1}{4}$ členů představenstva a dozorčí rada proto jí nemusela vyhověti. Rekursní soud vyhověl rekursu členů družstva tak, že změnil usnesení prvního soudu ad 1. a 2. v ten smysl, že se opověď změn nastalých v představenstvu následkem usnesení valné hromady ze dne 18. prosince 1932 nebere na vědomí, a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, další po zákonu zařídil; usnesení prvního soudu ad 3. zrušil a uložil rejstříkovému soudu, by další po zákonu zařídil. Důvody: Usnesením ze dne 25. listopadu 1932 byla k návrhu Josefa S-a a společníků vyzvána dozorčí rada družstva, aby svolala valnou hromadu. Valná hromada byla také skutečně svolána na 18. prosince 1932 a měl jako pořad sloužiti pořad navržený minoritou, a to: 1. Čtení a schválení zápisu o poslední valné hromadě ze dne 16. května 1931, 2. Podání zprávy člena družstva Josefa T-a o resignaci členů představenstva. 3. Volbu dvou verifikátorů a dvou skrutátorů. 4. Sesazení členů dozorčí rady. 5. Volby nového představenstva a náhradníků. 6. Volby dozorčí rady a náhradníků. Tento pořad však nebyl dán na pořad jednání mimořádné valné hromady ze dne 18. prosince 1932, jakž tomu svědčí předložená pozvánka k této valné hromadě, nýbrž dozorčí rada upravila pořad mimořádné valné hromady podle svého vlastního rozhodnutí. Tím však byl porušen předpis § 13 stanov a § 30 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. z., neboť bylo dáti na pořad onen pořad, který navrhovala minorita. Nebyla tedy valná hromada svolána způsobem stanovám a zákonu odpovídajícím a proto nebyla způsobilá mimořádná valná hromada činiti usnesení. Proto nelze na vědomí vzíti opověděné změny v představenstvu návrhem ze dne 28. prosince 1932, který ani řádně podepsán není podle § 18 min. nařízení ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák. Z úvah těchto bylo stížnosti vyhověno, jak shora uvedeno, aniž třeba bylo, dále se zabývatí ostatními námitkami ve stížnosti uplatňovanými. Poněvadž staré představenstvo resignovalo a družstvo bez představenstva býti nemůže, bylo učiněno opatření, aby teprve po pravomoci tohoto usnesení rejstříkový soud další po zákonu zařídil.

Pokud se týče stížnosti členů družstva na usnesení rejstříkového soudu ze dne 30. prosince 1932, jímž byla zamítnuta stížnost Josefa S-a a soudruhů na dozorčí radu, odůvodňuje soud zamítavé usnesení tím, že není podepsána stížnost čtvrtinou členů, jelikož družstvo nemá jen 116 členů, nýbrž 155 členů a to 112 starých a 43 přijatých před-

stavenstvem, zvoleným na valné hromadě dne 12. května 1932. Tu však rejstříkový soud přehlíží, že opověď všech členů představenstva nově zvolených na valné hromadě dne 12. května 1932 podle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. října 1932 R I 810/32-1 zamítnuta byla a nařízena byla obnova zápisu bývalého představenstva. Tím bylo prohlášeno, že volba nového představenstva jest neplatná, důsledkem čehož také veškeré úkony, které předsevzalo představenstvo neplatně zvolené přirozeně jsou neplatnými. Proto i přijetí nových 43 členů tímto představenstvem nelze pokládati za platné. Důsledkem toho jest, že těchto 43 členů za členy družstva pokládati nelze a nemá proto družstvo 155 členů, nýbrž jak uvádí napadené usnesení 112 členů starých, při kterémžto počtu potřebná čtvrtina činí 28 členů. Poněvadž žádost o svolání mimořádné valné hromady podepsalo 34 členů, tedy více než potřebná čtvrtina členů družstva, byla dozorčí rada povinna žádosti vyhověti a mimořádnou valnou hromadu s navrhovaným pořadem svolati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu družstva.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce § 24 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. má dozorčí rada, která zprostita členy představenstva jejich oprávnění, povinnost co nejdříve svolati valnou hromadu a učiniti opatření nutná pro zatímní další vedení podniku. Ze spisů vychází najevo, že dozorčí rada usnesením ze dne 9. listopadu 1932 zbavila představenstvo jeho oprávnění podle § 24 druž. zák., že byla vyzvána rejstříkovým soudem dne 21. listopadu 1932, aby co nejdříve valnou hromadu svolala a výsledek její mu oznámila, což opětováno vyzváním z 26. listopadu 1932, a že dozorčí rada se usnesla dne 25. listopadu 1932 svolati mimořádnou valnou hromadu na den 18. prosince 1932, jejíž pořad si sama stanovila —, a nebyl jí soudem nařízen, jak mylně se domnívají rekurenti, — k čemuž ovšem byla oprávněna. Tato valná hromada byla sice vykonána, ale dozorčí rada nepojala do jejího pořadu návrh menšiny členstva s pořadem uvedeným v napadeném usnesení pod č. 1 až 6, a jak to přiznává, žádanou mimořádnou valnou hromadu s tímto pořadem vůbec nesvolala. Podle třetího odstavce § 13 stanov musí býti dány na denní pořad návrhy představenstva nebo dozorčí rady v každém případě, a jiné návrhy jen tehdy, když byly podány aspoň jednou desetinou členů družstva tak včas, by bylo lze je dáti na program valné hromady. Také tyto návrhy musí býti oznámeny členům včas a způsobem, předepsaným v tomto paragrafu. Tohoto předpisu dozorčí rada nedbala, ač § 30 zák. druž. stanoví, že valná hromada má se svolati způsobem stanoveným ve společenstevní smlouvě. Dozorčí rada nedbala písemného návrhu 34 členů, dosahující jedné čtvrtiny členstva po rozumu odstavce 1 a 3 § 13 stanov, takže tato menšina členstva si stěžovala po dvakrát rejstříkovému soudu. Že návrh její byl podán včas a to dříve, než se dozorčí rada usnesla na svolání mimořádné valné hromady, vysvítá z vyjádření rekurentů ve srovnání s podáním dozorčí

rady ze dne 29. listopadu 1932, a že návrh byl podán potřebným počtem členstva ve smyslu odst. (1) a (3) § 13 stanov, bude ještě doličeno. Nedbala-li dozorčí rada tohoto návrhu menšiny, nelze důvodně tvrditi, že mimořádná valná hromada ze dne 18. prosince 1932, byla svolána způsobem zákona a stanovám odpovídajícím (odstavec 2, § 13 stanov a první věta § 30 druž. zák.), a rekursní soud právem usoudil již z této formální vadnosti, že nelze vzít na vědomí oznámené změny v představenstvu podle návrhu ze dne 28. prosince 1932. Důsledkem toho právem vyhověl rekursu Čeňka B-a a soudruhů a změnil napadené usnesení rejstříkového soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatelů na odmítnutí zápisu představenstva zvoleného dne 18. prosince 1932, a kterým byly zapsány navržené změny, aniž se obíral dalšími námitkami vznesenými proti usnesením oné valné hromady. Než opověď představenstva zvoleného na valné hromadě dne 18. prosince 1932 nemohla by býti vyřízena příznivě z dalšího důvodu, kterého se dotýká rekursní soud částečně při řešení otázky platnosti členství 43 členů nově přijatých představenstvem zvoleným na valné hromadě dne 12. května 1932, kterýžto důvod zasahuje též v otázku platnosti hlasování na valné hromadě dne 18. prosince 1932. Podle zjištění rejstříkového soudu účastnilo se této valné hromady 117 členů, z nich 29 plnou mocí, a hlasovalo pro oficiální kandidátku představenstva 81 členů, pro kandidátku menšiny 36 členů. Rejstříkový soud neuznal 29 hlasů pro oficiální kandidátku za platné, poněvadž podle stanov je nepřípustno volit plnou mocí osobám fysickým (odstavec 2, § 14 stanov), takže zbývá jen 52 hlasů platných (nesprávně vypočteno 53). Při tom počítá k dobru i hlasy oněch členů, kteří byli přijati po 12. květnu 1932 představenstvem, vycházejí z mylného názoru, že byli platně přijati za členy, — ovšem nezjišťuje, kolik z takto nově přijatých členů počtem 43 se osobně zúčastnilo hlasování. Dochází pak k závěru, že, i kdyby se k dobru menšiny připočítalo 11 hlasů členů, kteří byli na valné hromadě 11. července 1932 vyloučeni, byl by poměr obou kandidátek 53, správně 52:47, a že tedy oficiální kandidátka dosáhla většiny. Názor rejstříkového soudu o platnosti členství nově přijatých členů není správný, jak také rekursní soud dovodil. Podle § 17 stanov se nabývá členství tím, že představenstvo přijme písemné prohlášení o přístupu a rozhodne o přijetí člena. Také návrh na vyloučení člena musí učiniti představenstvo nebo jedna čtvrtina členstva (druhá věta odstavce 2. § 18 stanov), a valná hromada se usnese na vyloučení (§ 15 č. 8 stanov). Tu se ovšem předpokládá, že představenstvo bylo řádně a platně zvoleno, a že také valná hromada byla správně svolána a konána. Těchto předpokladů však nebylo při přijetí nových 43 členů představenstvem, zvoleným na mimořádné valné hromadě dne 12. května 1932, poněvadž dle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. října 1932 č. R I 810/32 (čís. sb. 11.975) opověď představenstva byla zamítnuta. Je pouhým důsledkem, že úkony, provedené neplatným představenstvem, se staly neplatnými, což se týká nejen přijetí nových členů, nýbrž i vyloučení starých. Poněvadž tyto závady měly svůj význam též při hlasování na valné hromadě dne 18. prosince 1932, nebylo by lze přiznati

platnosti usnesením na ní a povolití zápisy změn představenstva takto zvoleného do rejstříku, i kdyby tu nebylo formální závady již dolíčené. Posouzení rekursního soudu odpovídá právním důsledkům rozhodnutí nejvyššího soudu z 13. října 1932 R I 810/32-1. Je-li přípustná dle stále praxe nejvyššího soudu (rozh. čís. 6637, 7160 sb. n. s.) nařízením rejstříkového soudu též změna stanov v rejstříku již zapsaných, přičili-li se zákonu, tím spíše nutno připustiti i neplatnost právních úkonů, týkajících se vnitřních poměrů družstevních, jež podnikly orgány — (a takovýmto úkonem je přijímání členů, které může mítí vliv na celé vnitřní složení družstva) — družstva, které nebyly dle stanov platně zvoleny a nebyly do rejstříku platně zapsány. Je proto nepřipadný poukaz rekurentů na ohrožení důvěry v zápisy do obchodního rejstříku, a srovnávání se zápisy ve veřejné knize pozemkové. Výtka neúplnosti, pokud se týče rozporu se spisy, není opodstatněna, poněvadž z pořadu valné hromady svolané na 18. prosince 1932 je patrno, že dozorčí rada nedbala oprávněného návrhu menšiny, a přiznává, že dosud návrhu menšiny nevyhověla. Je nerozhodno, zda dozorčí radou stanovený pořad k této valné hromadě byl stejný jako pořad valné hromady ze dne 12. května 1932. Neopodstatněné je tvrzení rekurentů, že návrh menšiny na svolání mimořádné valné hromady byl podepsán pouze 23 členy, a nedosahoval stanovami žádané čtvrtiny (§ 13). Rekurenti patrně nepočítají tu podpisy 11 členů, kteří nebyli dosud platně vyloučeni. Pokud poukazují na své podání ze dne 16. února 1933 a na prohlášení k němu přiložené, nelze z těchto listin seznati, že by byli oni tři členové, kteří podepsali dotčené prohlášení, odvolali též žádost za svolání mimořádné valné hromady. Správně dolíčil tedy rekursní soud, že tu byl stanovami žádaný počet podpisů, a rekurenti se odkazují na odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 12698.

Právní povaha poměru majitele safesové schránky k bance.

Jde o exekuci podle § 325 ex. ř., nikoliv o exekuci podle § 331 ex. ř., navrženo-li zabavení nároku dlužníka na vydání obsahu safesu proti bance.

Návrh jest s hlediska § 54 čís. 3 ex. ř. dostatečný, vyznačil-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu na zabavení nároku dlužníka na vydání obsahu safesu proti bance číslo safesu.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, R I 506/33.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním nároku dlužníka na vydání obsahu safesu uloženého u banky A. K rekursu dlužníka a banky A. rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z návrhu jest patrno, že tu nejde o exekuci na peněžitou pohledávku po rozumu § 290 a násl. ex. ř., nýbrž o jiné majetkové právo ve smyslu § 330 a násl. ex. ř. Nelze proto na toto majetkové právo vésti exekuci zabavením a přikázáním po rozumu § 294 ex. ř., jak navrhuje